

ВІТАЛІЙ БІАНКІ

ПЕРШЕ ПОЛЮВАННЯ

„МОЛОДЬ”

МОЇ ПЕРШІ КНИЖЕЧКИ

ВІТАЛІЙ БІАНКІ

ПЕРШЕ ПОЛЮВАННЯ

*Малюнки художника
Г. ГЛІКМАНА*

ВИДАВНИЦТВО ЦК ЛКСМУ
„МОЛОДЬ”
Київ 1955

1 Набридло Щеняті ганяти курей на подвір'ї.

„Піду-но, — думає, — полювати на диких звірів і птахів“.

Шмигнуло в підворіття й побігло лугом.

Побачили його дикі звірі, птахи й комахи і думають кожне про себе.

Бугай думає: „Я його обдурю!“

Одуд думає: „Я його здивую!“

Крутиголовка думає: „Я його налякаю!“

Ящірка думає: „Я від нього вивернусь!“

Гусениці, метелики, коники думають: „Ми від нього заховаемось!“

„А я його прожену!“ думає Жук-Бомбардир.

„Ми всі за себе постояти вміємо, кожний по-своєму!“ думають вони про себе.

А Щеня вже побігло до озерця й бачить: стоїть біля очерету Бугай на одній нозі по коліно в воді.

„Ось я його зараз зловлю!“ думає Щеня і зовсім уже приготувалося стрибнути йому на спину.

А Бугай глянув на нього і ступнув у очерет.

Вітер озером біжить, очерет колише. Очерет колишеться

вперед-назад,
вперед-назад.

У Щеняти перед очима жовті й коричневі смуги коливаються

вперед-назад,
вперед-назад.

А Бугай стоїть в очереті, витягнувся — тонкий-тонкий, і весь у жовті й коричневі смуги розмальований.

Стоїть, колишеться

вперед-назад,
вперед-назад.

Щеня очі витріщило, дивилося, дивилося — не бачить Бугая в очереті.

„Ну, — думає, — обдурив мене Бугай. Не стрибати ж мені в пустий очерет! Піду іншу пташку зловлю“.

Вибігло на пагорок, дивиться:

сидить на землі Одуд, чубом грається, — то розгорне, то складе.

„Ось я на нього зараз з пагорка стрибну!“ думає Щеня.

А Одуд припав до землі, крила розстелив, хвіст розкрив, дзьоб угору підвів. Дивиться Щеня: немає птаха, а лежить на землі рябий клопоть, і стирчить з нього крива голка.

Здивувалося Щеня: куди ж Одуд подівся? „Невже ця ряба ганчірка здавалася мені Одудом? Піду швидше маленьку пташку зловлю“.

Підбігло до дерева, бачить: сидить на гілці маленька пташка Крутиголовка.

Кинулося до неї, а Крутиголовка шурх в дупло.

„Ага! — думає Щеня. — Попалась!“

Зіп'ялося на задні лапи, заглянуло в дупло, а в чорному дуплі чорна змія в'юниться і страшно сичить.

Відхитнулося Щеня, шерсть настовбурчило — і навітікача.

А Крутиголовка шипить йому на-вздогін із дупла, головою крутить, по спині в неї змієюю в'юниться смужка чорного пір'я.

„Ух! Злякала як! Ледве ноги виніс. Більше не полюватиму на птахів. Піду краще Ящірку зловлю“.

Ящірка сиділа на камені, очі заплющила, грілась на сонечку.

Тихенько до неї підкралося Щеня — стриб! — і схопило за хвіст.

А Ящірка вивернулася, хвіст в зубах у нього залишила, сама під камінь!

Хвіст в зубах у Щеняти звивається. Пирхнуло Щеня, кинуло хвіст —

і за нею. Та де там! Ящірка давно під каменем сидить, новий хвіст собі від-рощує.

„Ну, — думає Щеня, — коли вже Ящірка й та від мене вивернулась, то я хоч комах наловлю“.

Подивилося навколо, а по землі жуки бігають, в траві коники стрибають, по гілках гусениці повзають, у повітрі метелики літають.

Кинулося Щеня ловити їх, і раптом — стало навкруги, як на загадковій картинці: всі тут, а нікого не видно. Поховалися всі.

Зелені коники в зеленій траві при-чаїлись.

Гусениці на гілочках витяглись і
завмерли: їх від сучків не відрізниш.

Метелики сіли на дерева, крила
склали — не розбереш, де кора, де листя,
де метелики.

Тільки малюсінький Жук-Бомбар-
дир іде собі по землі, нікуди не хо-
вається.

Наздогнало його Щеня, хотіло
схопити, а Жук-Бомбардир зупинився
та як пальне в нього летючою їдкою
струминкою — прямо в ніс попав.

Завищало Щеня, хвоста підігало,
повернулося — та через луг, та в під-
вороття. Забилосся в будку і носа
виткнути боїться.

А звірі, пташки й комахи — всі
знову до своїх справ взялися.

35 KON.

